

גיליון מס' 1724 * י' בטבת תשס"א * בינואר 2001

**אחד מעיקרי משנתו של דה סילבה
יכול לשמש לכולנו נר מנחה לחיים:
הנהו בתמצות ובסיכום חופשי:**

- אם אתה אוהב לעשות משהו -

תעשה אותו יותר!

- אם אתה לא אוהב לעשות משהו -

אל תעשה אותו בכלל; אבלם

- אם אתה לא אוהב לעשות משהו,

אבל חייב לעשותו - שנה יחסך אליו

מתוך: המילים של החיים" - חיים מלמד

העמוד הפותח
Happy New Year!!!

ובכן, זהו העמוד הפותח של השבוע הפותח של שנת 2001, ולכבוד המאורע **דורית** החליטה שבראשו תתנוסס הברכה הר"מ.

ובעלון השבוע מתנוססים מאמרים בנימה קצת פחות אופטימית.

לאדי נ' יש הרבה ב'בטן' לגבי נושא ועדת הבקורת, **יעל נ'** תוהה בכאב 'מה קרה לנו' **ואריק** קורא לנו להקשיב היטב למה שיאמר באסיפה ביום א' הקרוב ולהצביע נגד

לעומתם, **אילנה** מספרת על החוויה המופלאה שעברו הותיקים בטיולם האחרון, הצוות שארגן את מסיבת סוף השנה מודה, **ומיטל גלוק** מספרת לנו סיפור. **לפם פ'** יש בקשה מכם - הנהגים, מועדון החבר המבוגר מפרסם את מוצריו, **ותמר ו'** תורמת לנו סיפור עם מוסר השכל. התלתון הצעיר שהיה בפעילות מיוחדת במהלך החופש, תרם לנו יצירה פרי עטם, ובהמשך שתי כתבות שפורסמו ב'כופרי הדבר' ושרצינו שעוד עיניים יראו ויקראו - האחת מאת **רז מ'** והשניה נכתבה ע"י ה'מצב' - שם וכתובת שמורים במערכת 'כופרי הדבר'.

אנו מאחלות לכם קריאה נעימה ושוטפת.

שבת שלום - **דליה** בשם המערכת.

את **הפרורים** בשבוע הבא תלקט עבורכם ועבורינו
איילת מרום. אנא, אנא מיסרו לה כל שבליבכם.

ימי הולדת

7/1	אלה פינק שחר גדליזון יואל גליק (נכד) נעה זיו (נכדה-פרנק)
8/1	תמי פוטש ירדן גלעדי נילי בן-צבי (נכדה)
9/1	אורי שובל
10/1	גרשי אפשטיין הדס סינה (נכד) אריאל-משה קולט (נכד) עליה פרלסון (נכדה)
11/1	גב' לורה ינטיס אסטל חצור לי איסטון (נכדה) שוני-סיון בן-נתן (נכדה)
12/1	הרי סמיט
13/1	יוסי מלינה ג'ני מרקוסון נירה קורן יונתן כהן (נכד)

פרורים מהשולחן

- חג חנוכה מאחורינו, אבל רשמיו העשנים עוד מיתמרים מעל מועדון המתנדבים. הגורם לשריפה לא ידוע ומשערים שהוא כתוצאה מקצר חשמלי, ואולי מישהו לקח את נושא הדלקת נרות חנוכה ברצינות רבה מידי
- ומהמתנדבים אל האולפניסטים. יודעי דבר מוסרים שההצגה שלהם היתה מרשימה ומכובדת. האולפן עוזב אותנו בימים אלה ומי יודע אם יחזור אלינו שוב אולפן בסגנון אורן.
- ילדי התלתן הצעיר שרו במועדון החברים את "לב אוהב" - תרגום עברי לשיר של מייקל ג'קסון. ההופעה היתה מרגשת. כל הכבוד לילדים ולצוות על התכנון והביצוע.
- ובאותו עניין - דנה אגם מחליפה את שי ידידיה ותדריך בתלתן הצעיר. לשי - להתראות ותודה על תרומתך

- לילדים, ולדנה - בהצלחה רבה.
 - גם יפעת דבולט סיימה את עבודתה המסורה בחדר האוכל ופניה מזרחה לאוסטרליה. יפעת - תודה ומקווים שתיהני ושתשובי אלינו במהרה.
 - עוד עזב את חדר האוכל הוא יאסו, שנסע לחופש איפה שהוא בחו"ל. נסיעה טובה ומחכים לראותך בקרוב.
 - ביום רביעי התקיימה באולם "דדו" שלנו ההצגה "פיות המרציפן" לילדי הגנים של קיבוצי הדרום. רשמים מההצגה בעלון הבא.
 - ביום א' התקיימה במועדון (לא זה שנשרף) ארוחה של קפה ועוגה בניצוח הארוח הכפרי ל-O.T.I. העוגות היו מצוינות, האווירה נהדרת והארגון יוצא מן הכלל. ויוסי (אוכל) מוסר, שהמטבח גם התחיל לספק ארוחות ל-O.T.I. כידוע במפעל זה, ישנם נציגים מכוחותינו. ובנימה אישית - דרור - גם בשנת חופש אנחנו מאחוריך.
 - יום ראשון היה בסימן מסיבת סוף השנה האזרחית. המסיבה בפאב היתה פיצוק. הגיעו נציגויות מכל שכבות הגיל והמסיבה נמשכה עד השעות הקטנות של הלילה.
 - עוד מסיבה שנמשכה עד אור הבוקר, היתה המסיבה בנעורים. מקורות פנימיות מסרו שהיה שמח ושהגיעו הרבה חבר'ה. וגם בנעורון היתה מסיבה לציון סוף השנהם.
- אז שתהיה לכולנו שנה אזרחית ניפלאה.

יוחאי ואיריס וולפין

תודה רבה

לועדת חגים ולכל מי שעזר לארגן ולקשט את הפאב לקראת מסיבת ראש השנה האזרחית.
רוני, בועז ולי

מכירות בבית התעסוקה

- ריבות ביתיות - מרמלדה - 5 ש"ח
- ריבת אגסים + תפוחי עץ - 6 ש"ח
- חמאת בוטנים - 6 ש"ח
- כריות נגד כאבים
- סריגים - סוודרים וכובעים לילדים - לכל הגילאים.
- מוביילים יפים
- וילונות מקסימים
- צעצועי חמד (FLUFFY TOYS)
- מפות שולחן, מפות מגש - ריקמות יד
- תיקים
- ועודם
- כדאי להכנס, להסתובב ולהתרשם, ואולי גם לשתות קפהם

אנו פתוחים בשעות 07:30 עד 15:00.

להתראות - **הלין** - 4016

נזכור את יקירנו

י"ח בטבת תשנ"ה (1994) - מר סם וולפסדורף

סוף עונת הטיולים?

כ-20 חברים, ותיקים פחות וותיקים יותר, נסעו לפני שבוע באוטובוס גדול, מפואר ומוגן לטיול האחרון של שנת אלפיים. לפי הל"ן, היה זה גם הטיול המסובסד האחרון. האמנם? כמו שאומרים הי גדול! למזלנו היום היה יפה מידי בכדי לשקוע בדיכאון על העתיד. להפתעתי, פנינו צפונה (חשבתי שניסע לכיוון צפת) ונכנסנו במשך מספר קילומטרים לערפל סמיך - A REAL PEA SOUPER. אך, כאשר עלינו בכביש נבי-יושע גבוה מעל עמק החולה, זכינו במראה נדיר. ים של עננים כיסה את העמק כולו ולרעה היה נדמה שאגם החולה עלה על גדותיו במימדים אדירים - ואנחנו משקיפים מעל בשמש זוהרת וכבונס - החרמון המושלג ממול. לאורך כל הדרך, במשך כל הטיול, הנוף היה פשוט מקסים, ירוק וכמעט לא נגוע יד אדם, ללא כבישים סואנים, תמרורים או פקקי תנועה - מה שקוראים - 'חיק הטבע'. הנקודה הראשונה: ריחניה - כפר צ'רקסי גדול ומבוסס. שמענו הרצאה מפי בחור נחמד, בן המקום ולמדנו רבות על ההיסטוריה, המינהגים והשפה של העדה המיוחדת הזאת. במזיאון הקטן והצנוע מוצגים פרטי לבוש, כלי עבודה, רקמה, רהוט וכו'. אחר כך התארחנו בביתו של המרצה, שם אשתו כיבדה אותנו בכוס תה עם קינמון, ומאפה עם גבינה צ'רקסית (מומלץ מאוד). לסיום - הסתובבנו בכפר הישן והחאן שעומד במרכז. הלאה למצודת ביריה המפורסמת, באזור צפת.

שם, אחרי הסבר מפורט, צפינו בסרט (לא מוצלח ביותר) על שלושת העליות וה"כיבושים" של האתר. ושוב שתינו תה מתוק! יש להעיר, שלמרות השמש הזורחת, בגובה זה - היה קר. אחרי הפסקת צהריים בפונדק מירון, על אם הדרך הישנה עכו-צפת, המשכנו ל"חמדת ימים". טומי, שליווה אותנו בהסברים והדרכה, הזכיר לנו נשכחות כאשר התקרבתנו למושב שפר (זוכרים את המאבק על הפרדס בדרוז?) דרכו נכנסנו לחמדת ימים. כאן אני פשוט מצטטת מכרטיס הביקור של המקום: "שביל הנסיעה, המפלס תוואי בתוך שמורת הטבע מירון הוא הקדמה ירוקה, פורחת ומבטיחהם" השביל הצר מטפס מעלה - מעלה ומדרגות מובילות ל"מגדל המים, בנוי זכוכית ועץ, שמסביבו חורש שופע ונוף פתוח. הכרמל והים ממערב, רמת הגולן ממזרח, התבור והכנרת מדרום". יופי עוצר נשימה, אמת לאמיתו. בעל הבית, יצחק תוויאור, פסנתרן מבריק, ניגן לנו קטעי מוסיקה של מוצרט, בך, שוברט, דבוסי וליסט, ובין לבין, על יד בר קטן, מזגו לנו שתיה חמה ועוגות גבינה טעימות מאוד. מה עוד תבקשים? חזרנו הביתה דרך צומת שבע, מרצים ואפילו לא כל כך עייפים, עם טעם של עוד בכל החושים.

תודה, תודה להל"ן וטומי שארגנו וביצעו.
להתראות בטיול הבא!

אלה

איך היית מרגיש אילו.....

אני רוצה לשתף אתכם במקרה שקרה לי השבוע: קמתי בבוקר בשעה 06:30 לנסיעה חשובה, וכדרכי, בדקתי מים ושמן. אלא מה? השמן היה ריק לחלוטין. הגעתי למוסך ואבנר מילא את השמן החסר - 2 ליטר, לא פחות! כל התהליך גרם לי לאיחור ניכר בשעת היציאה ולמפח נפש. אז חברים, בקשה לי אליכם: אנא מלאו שמן בשעת הצורך

ונמנע כולנו מכאב הלב הזה.
ולאבנר אני רוצה לומר: תודה רבה על העזרה!

פס פינק

ושוב לעניני בקורת

מאחר ואני הייתי מעורב ב"מאמצים רבים להקים ועדת בקורת", הוזמנתי השבוע לפגישה של ועדת ההיגוי של מועצת החברים, להתייחס למכתבו של "מבקר הקיבוץ החיצוני", (דוד טל). במכתבו הוא מציין שהוא מוטרד מהעדרה של ועדת ביקורת במשך זמן כה רב, והוא אפילו מציע פתרון ביניים: למנות 3 מחברי מועצת החברים, כצוות מנחה למבקר, (הערה שלי: כלומר לספק לו עוד עבודה). לאותה פגישה הוזמנו גם מנהל המגזר העסקי (קולין), ומנהלת הקהילה (שריטה). והם כמובן הסכימו להצעה.

ואני שאלתי, האם יש הצדקה היום, במצבנו הכלכלי הנואש, להוציא עשרות אלפי שקלים למטרה זו, "חשובה" ככל שתהיה? קיבלתי תשובה שזה מופיע בתקציב לשנה הבאה (הזאת). אז מה, ברגע שזה מופיע, זה קדוש? לא צריך להיות לנו סדר עדיפויות כאשר פוגעים בכל הקדוש לנו (בתור קיבוץ, עדיין) - בבריאות, בחינוך, בסעד ובכבוד העצמי?

בקיצור, סוכם לא להחליט לגבי ועדת ביקורת או המבקר, עד שיועבר התקציב באסיפה. והמודעה על האסיפה ביום א' הקרוב מציינת שני סעיפים:
1. הצעה לתקציב 2001.
2. החלטה עקרונית לגבי צמצום הגירעון האקטוארי.
ולהגיד את האמת, אני מפחד

שהנושא הנ"ל ייפול בין הכיסאות, ולא יעלה ספציפית, והלואי שאתבדה. בכל זאת, אני קורא לציבור הרחב (הדומם בדרך כלל), לא ליפול בפח, ולעמוד על זכותו לקבוע את סדר העדיפויות הספציפי הזה, ולוותר על המבקר, בין היתר.

ועוד מילה בנושא הביקורת. כפי שכבר נאמר לא מעט פעמים, עיקר חצי הביקורת בקיבוץ הם נגד החלטות שמתקבלות, (או לא מתקבלות). אופן הניהול והתקשורת, (חוסר) היחס האנושי לחבר, פירוק שיטתי של המסגרת הקיבוצית של השיתוף, העזרה ההדדית, השוויון (המעט שהיה), ואווירת הכיף של חיים בקיבוץ. מרבית החברים מתוסכלים ומיואשים, שהפכו לרב עייף, דומם וכנוע, שמרגיש מובל בעל כורכו ע"י ממסד כוחני ושתלטני, אל ימיו האחרונים בקיבוץ בפרט, ובחיים בכלל.
נכון, אלה דברים קשים, ואין ספק שהאליטות יגידו: "בשם מי אתה מדבר, ומי הסמיך אותך?" והתשובה היא: רק צריך לקרוא את הכתובת על הקיר, שזועקת לשמיים.
לשם כך צריך ועדת ביקורת.

אדי

(הכתבה הזו נכתבה לפני הוצאתו לאור של ה"ספר הלבן" של 2001)

מהתלתון הצעיר

להלן רשמים מילדי התלתון הצעיר לאחר פעילות שהמכינה הקדם צבאית במעין ברוך ארגנה עם המועצה בחופש חנוכה בתל-חצור לילדי האזור:
הלכנו למופע להטוטים. זרקו שם אש, סכינים וכדורים.
הרווחנו שש-עשרה מדליות וזללנו מאה שוקולדות. חגגנו עם ילדי כל האזור. הלואי שבשנה הבאה נחזור.

אתמול בבוקר הלכנו לטייל ושרנו שירים על ישראל. בתל-חצור עצרנו ושם יצרנו פסיפס וגם דברים מחימר וזיתים טעימים אכלנו ומדליות רבות קיבלנו ועם פילים שיחקנו ובוטנים העברנו מחדק לחדק וכדים מצאנו בסדק ובסוף התאכזבנו כי פיתות לא אכלנו, אבל מקום ראשון קיבלנו.

מה קרה לנו?

מה קרה לנו, לקבוצת שלנו שתמיד התגאה בליברליות שלו, בהתחשבות בחבר, ושהלך לקראת החלש ותמך בו? מה קרה?

היום נוחתות עלינו גזירות נוספות, חדשות לבקרים, ואיש לא ממש פוצה פה. הייתי צוחקת אילו זה לא היה כל כך עצוב. ולמה כל זה? כי הגזירות הן תמיד, תמיד על חשבון החלש. הנה כמה דוגמאות:

1. לשלם עבור נסיעה לראש פינה או חצור, עם נהג בית, שבין כה נוסע ומביא מטפלות, - זה פשוט מהוחר. ומי משלם? זה שאין לו אוטו צמוד. מי שיש לו יכול אפילו להגיע לאילת על חשבון "הברון", כלומר הענף או הממסד.
2. שכר דירה. גזירה חדשה. כל ענפון - קטן ככל יהיה - מחויב בשכר, לא חשוב אם המקום ינוצל אחרת ויעמוד ריק, העיקר שישלמו. מעניין לדעת מה לגבי שכר הדירה של משרדי ההנהלה, הרבים כל כך, האם גם מהם גובים את השכר?
3. ולגבי שכר הדירה, יש לי עוד שאלה. כנראה לפי החלטה מלמעלה, כל מי שעוסק בעשייה או מכירה כל שהיא, ועושה זאת מביתו הפרטי, ההכנסה היא כולה שלו. אז איפה כאן הרווח של הקיבוץ? העניין הזה מתפשט בכל הכיוונים, בו בזמן שמי שפועל לפי כל הכללים, מכניס חלק (או 80%, או לפחות 50%) לקופה הכללית - ובצדק.
4. שימוש במכונות. גם מי שעובד בהתנדבות כדי לעזור לחברים, כמו למשל בנגריה, גם הוא מחויב בתשלום עבור הציוד שם? נדמה לי שהגענו לאבסורדים מהוחכים לגמרי, והצרה היא שאין עם מי לדבר - אין!!

אני כותבת דברים אלה מתוך כאב עמוק, עמוק. זה הקיבוץ שלי? ואולי זה כבר לא קיבוץ?

יעל נמנוב

שתי הכתבות הבאות, נלקחו מתוך "כופרי הדבר" - וראינו לנכון לפרסמן כדי שיעשו לציבור רחב יותר של חברים

החטא ועונשו

קוראים לי רח מעין. נולדתי לפני 26 סתווים וגדלתי במהלך רוב שנותי בקיבוץ כפר הנשיא לו אני קורא בית. כיום אני על תקן סטודנט עד 00/12 ומסיים קורס מורי דרך ובמקביל התחלתי לעבוד במכונה הקדם צבאית במעין ברוך. ביום שבת 21.10, נסעתי בחזרה הביתה. השעה היתה 1:30 לפנות בוקר. הכביש היה ריק. ברדיו השמיעו את הוטל קליפורניה, שיר אהובם

מכה!!!

התעוררתי. ה-694 משפשף את צידו השמאלי עם מעקה הביטחון, שובר לימין, עצר בצד, תחושה מחורבנת. מחנה את המכונית במוסך, משאיר הודעות לסדרן הרכב ולמוסכניק, תולה הודעה לקונית מתנצלת בארון המפתחות ומסתכל בחשש כבר, תוך תחושת אשמה הולכת וגוברת, לראות את מי תקעתי בלי רכב למחר. שעת צהריים הטלפון מצלצל בחדר, על הקו סדרן הרכב, מודיע לי שקיבל את הודעתי ושאיני בשלילה זמנית עד הבירור שיתקיים בשבוע הבא ובו יוחלט בנוגע לעתידי כנהג בקיבוץ. עברך אינו מרשים הוא אומר לי, 3 תאונות ב-4 שנים, והשווה אותי בצורה מעליבה לחברת משק מבוגרת (השם שמור במערכת 'כופרי'). ב-95/11 ירדתי עם פולקסווגן לתעלה, התאונה באחריותי. בסוף 96, מכונית חתכה מולי בסיבוב ונתקעה בי, התאונה ארעה שלא באחריותי. מ-95/11 ועד 00/10, עברו 5 שנים ובהן 2 תאונות באחריותי. שבוע לאחר התאונה, עדיין לא נקראתי לברור ונוצר הרשם שהעניינים מושהים.

בינתיים, ה-221 ירד מהכביש ליד אילת, בן משק נרדם על ההגה. המכונית TOTAL LOST אנשים בקיבוץ מקשרים את התאונה אלי ופונים לשאול למה אני מסתיר את זה. כל זה קורה, כיוון שיש איפול כבד של גורמים, מסדרן הרכב ועד המוסכניק, המלווה בניחווחות כבדים להליכים לא כשרים (השמות שמורים במערכת). שבועיים לאחר התאונה שלחתי מכתב לסדרן הרכב והעתק למנהלת אגף החברה ובו דרישה לעידכון לגבי תהליך הברור. לא התקבלה כל תשובה.

יום שישי 11/17, הלכתי מיוזמתי לדבר עם סדרן הרכב. נאמר לי שהתקיימה ישיבה באותו היום והכיוון הכללי הוא שלילה של 1/2 שנה. ואני שואל את עצמי: מה לעזאזל קורה כאן? שלילה ל - 1/2 שנה בגלל 2 תאונות תוך חמש שנים. אם המגמה היא להוריד בני משק מהרכבים, תהיו ישרים ותגידו לנו בפנים. האם חברי משק שביצעו מספר תאונות ב-5 השנים האחרונות יקבלו שלילה של - 1/2 שנה? עזבו, אני יכול להגיד לכם מראש שלא. כל אחד שנמצא פה ללא רכב פרטי ומקבל שלילה ארוכת טווח, מקבל למעשה תקופת מאסר.

ואיך תפקחו על ביצוע השלילה? הרי עד היום, מי שקיבל שלילה והחליט לא לשחק על פי הכללים, נהג גם נהג ברכבים ולא נעשה נגדו כמעט כלום. ומה נרויח משלילה ל - 1/2 שנה? האם אותו אדם בהנחה שאינו בעל רכב פרטי ינהג טוב יותר לאחר שיהיה 1/2 שנה ללא נהיגה? בטוח שלא!

אז מה אנחנו מנסים להשיג? אנחנו מנסים להשיג עונש שמצד אחד יחבר את האדם למעשה ומצד שני יהיה בר ביצוע ובר אכיפה. אני מציע שההשתתפות העצמית בתאונה, או אחוזים ממנה, במידה ונגרמת באחריות הנהג, יורדו מתקציב הנהג. בנוסף, אפשר לתת שלילה קצרת טווח לשבועיים. מטרידה אותי עכשיו, בעקבות הצעתי, השאלה למה מתקבל אצלי הרשם שאת הרפורמה יבצעו רטרואקטיבית רק לגבי בני משק?

רוח המצב

שלום,

קוראים לי מ' ויש לי כמה דברים אליכם. כבר הרבה זמן שאני מסתובב כאן בהרגשה מעיקה שהולכת וגוברת. פעם הייתי מסתובב פה בין האנשים, הדשאים, הבתים, הילדים. תמונות של חיוכים, ידיים מחזיקות ידיים, כינוי חיבה, בריכה, לונה-פארק, סופגניות בחדר האוכל, משלוחי עופות, ברקע זמזום רחוק של מוטיבציה. אני מתחיל לחייך עוצם עיני ומתמכר סובי סובי ממטרה האילנות כל כך כבדים בבת אחת אני פוקח עיניים. מזכיר לעצמי להפסיק עם זה, סתם מכאיב ומיותר. מה שהיה - היה. אני חוזר להכרה מלאה והמועקה חוזרת. כל יום שעובר מגביר אותה, ובזמן האחרון אני גם מרגיש שכולם מדברים עלי, מצביעים. זה לא מאתמול, זה בא בתקופות, כשסגרנו את חדר האוכל, באתם אלי בתלונות. כששמתם לב פתאום שבני משק לא חוזרים, האשמתם אותי, כמה טוב שאפשר להאשים מישהו. גם אתם עשיתם את זה. כן, כן, גם את ואתה וגם הוא. כל כך כדרך אגב עשיתם ועושים את זה, עד שאפילו לא עצרתם פעם לרגע לשאול את עצמכם אם אולי זה אתם? אולי אתם לא בסדר? אוקיי, יכול להיות שלא השתדלתי מספיק, נגיד שיש לכם סיבות לכעוס. אבל דחילק, תראו מה קורה פה! מיוכח לגיטימי פרצה מלחמה בינינו, או יותר נכון, מצב אש חד צדדי מכיוונכם אלי. הרבה לילות וימים עברו עלי עמוסים רגשות אשמה שהתנקזו עם הזמן לבדידות מזהרת. רק מי שחווה על בשרו כזאת בדידות, יכול לדעת שהיא מולידה לעיתים תופעות לא צפויות, מפחידות, מלחיצות מה שנקרא בעגת המוסדות: חריגות.

כך קרה שאחרי תקופה ארוכה שבה רק ריכלתם, עשיתם מעשה וכינסתם פורום כדי לדון בי. כל מפגש כזה הביא איתו תקוה מסוימת. עצם הדיון מביע, לכאורה, אכפתיות. אבל כמה צפוי, שוב ושוב התברר שהכל כסת"ח, כל פעם תחת של מישהו אחר, או נסיון לעשות רושם על עצמכם.

אחרי כמה פעמים התבררה לי האמת הצורבת: אתם לא באמת רוצים לעזור לי. בצורה מתוחכמת מעין כמות, אתם מעמידים פנים כאילו אני מעניין פה מישהו, ממלאים את חובכם המצפוני (למי שיש) ומחזירים אותי לערימת הניירת לטיפול עד שתחפצו שוב להסתלבט על מישהו או להכנס במישהו. ומי אני שאגיד משהו בכלל? אתם בסדר, שיטה

מצויינת.

אבל דבר אחד דפוק בשיטה הזאת שלכם. אם אני נשארתי ממורמר, פגוע וסחוט מהתגוננויות, שבר כלי ואתם רק עשיתם כאילו, בזבזתם אפילו את האין כוחות שלכם, אז מה? מתישהו, אולי בעוד 5 דקות, אולי מחר, אולי בעוד חודש תזדחל לעברכם התולעת. תולעת הריקנות. היא תעלה על הרגל ותעיפו אותה בבעיטה. היא תחזור שוב ושוב כדי להציק לכם עד שלא תוכלו יותר להתעלם מקיומה. וכל הפורומים שבעולם לא יעזרו, ולא ועדות אד הוק ולא אקמול ולא פרוזק ולא ויסקי (טוב, אולי). ואני שהייתי שכבת ההתגוננות הקבועה שלכם, כבר שבור ומרוסק וממש לא בז' שלי לעמוד להתמודד עם התולעת בשבילכם, זהו. אז יש לי רק טיפ קטן: FOR OLD TIMES SAKE אל תחכו לתולעת. תסתכלו על עצמכם (לא משהו, אבל יש פוטנציאל) ותתחילו משם את הטיפול המונע. אם בכל זאת מתחשק לכם תולעת, נא לפנות למערכת ('כופרי'). תנסו לקרוא עד הסוף לפני שתסתכלו מי כתב.

שלכם תמיד, כי אין ברירה - המצב.

בינינו לבין עצמנו

מי אומר שברחנו מן הגלות? הקהילה הכפרית שהיתה בגלות - כל היהודים התפרנסו זה מזה: מוישה קיבל הלואה מן הגביר וקנה בשטעטל - הקהילה הרינה מיודקה ומכר את מרכולתו ליהודי השטעטל בפינת הרחוב. עם הכסף, מוישה קנה חלות ויין לשבת מסימקה שבעלה איציק-איציק הגיע, כמו טוביה של שלום עליכם, לעיירה הסמוכה רכוב על כרכרה רעועה. איציק-איציק הסיע ברכבו מידי יום את סרוליק ויאנקל-שמארל תמורת כמה מצלצלים קטנים שבעזרתם קנה פוזמקים לילדיו מדוביד הסנדלר. דוביד הסנדלר קנה טלית לבנו, בר המצווה, מהרשלה החייטם וכך הלאה עד שהכסף חזר לגביר שלקח קצת ריבית כי 'גם הכסף צריך לעבוד', ולא חלילה על מנת להתעשר. כך היה בקהילה העניה שהיתה מבודדת מן הסביבה העוינת. ואנחנו, החלוצים של תמול שלשום, אלה שכתבו על דגליהם את המילים: "לא לגלות", השתנינו לעת זקנה או אולי לעת מצוקה. יש 'שאטו פרלסון', 'מזון (MAISON) בן רשף', 'גנון משוחררי צבא' (LES JARDINIERS) ועוד מעט 'הסעות הקהילה' - לחצור הלך ושוב תמורת 5 ש"ח כולם מתפרנסים אלה מאלה. במקום לשאול "האם אפשר לעזור לך?" המוטו של ימינו הוא "כמה אתה מוכן לשלם?" רק חסר הגביר שילווה לענ"י הכפר בריבית. מי אומר שהפנינו עורף לגלות? אלה, כנראה, הם פני הקהילה אליה מנהיגים מובילים אותנו. ואנחנו שותקים.

לקראת האספה

ביום א' הבא עלינו לטובה, תערך אספה בה יודיעו לנו ה'טריומבירט' עם או בלי יועצים, שלאור המצב הקשה, עלינו לצמצם הוצאות ותקציבים. לא יסבירו לנו מה הפתרון לבעיה הפיננסית של קיבוצ זה, אלא ילעיטו אותנו בתקוות טובות: אם המפעל ירוויח יותר אם מטבע היורו יתחזק אם יהיו מים בירדן וההידרו יפעל אם בעוד 4 שנים ניתן יהיה למכור אגסים אם וכאשר תוקם השכונה הצמודה השיטה היא זו של "סמור עלינו ובינתיים הדקו את החגורה". אחד ממזכירינו נהג להכריז, חדשות לבוקרים, שהיות וכל החלטה (אז) מובאת להכרעת האספה, הרי האשמים הם החברים ולא חלילה המנהיגים. מאז חוסלה, הלכה למעשה, אותה אספה (אותם 40 ותיקים מחליטים בשביל קבוצ שלם), שהיא עדיין נחשבת לריבון ובמקומה יש לנו מועצה שדאגתה היחידה היא לאשרר כל שינוי טיפשי. אולי יקחו בחשבון את הקביעה של טומי שהמנהיגים אשמים ולא יסתתרו מאחורי היועצים השונים. אולי מנהלת הקהילה תפסיק להיות מנהלת ותחזור להיות מזכירה נטו. אולי מזכירה/ה קיבוצ יסתדר בלי מזכירה/מדפיסה שלא עובדת חינם אין כסף. אולי אלה שיושבים בחלונות הגבוהים, יתייעצו עם ה'ענף' - החברים מן השורה - לפני שמחליטים החלטות טיפשיות כגון חיסול משק הילדים וכרסום בתקציב הבריאיות. זה יעלה הרבה פחות מהתייעצות עם היועצים והמומחים.

אולי במקום טובות של נייר מודפס - דפי מידע יעני - נחיה את אולפן השידור במעגל סגור ונדאג שמה שמשודר, אכן יהיה קליט בכל בית בקיבוץ. "שיחת היום עם המזכירה / מרכז המשק" - זאת תהיה תוכנית בידור לא נורמלית. אולי יפסיקו להביא לנו נציגי קיבוצים שעברו לשכר דיפרנציאלי וקיימים כבר כישובים קהילתיים. הגושרים, הסוללים, כפר רופין ובית העמק אינם דומים לכפר הנשיא לא במספר החברים, ולא במפעלים מצליחים או כושלים, ולא באלף ואחד אפיונים אחרים.

אולי לא יסתתרו מאחורי ההחלטה לבדוק את מודל ההתפרנסות ויבדקו מדוע מודל התקציב המשולב נכשל. אין שום סיבה

או הוכחה ששכר דיפרנציאלי יציל אותנו.

מה שמודל זה יבטיח, הוא הגדלת הפערים שכבר קיימים היום.

זה עתה נחת עוד דף בתא הדואר: תקציבים - 12.25 ש"ח לארוחת צהריים יביא לחיסול חדר האוכל. 6.00 ש"ח לארוחת בוקר יעודד כל סועד למלא את המגש מכל הבא ליד. והתשלומים לבריאות המוצעים, מוכחים שאחרי שנקבל את ההצעה לתקציב, נפסיק להיות קיבוץ.

הצעת טור זה היא שהגיע הזמן שהנהגה תתפטר. אין פתרון למצוקתנו הכלכלית בהצעות המבוהלות האלו. הצביעו נגד!!!

תיקון טעות

בפעם האחרונה שטור זה הופיע, נכתב ש"בכוונת אלה ש'רודפים' את מנהלת הקהילה בכל הגליל העליון לפנות לזרם שיתופי" צריך להיות לא "בכל הגליל העליון" אלא "בכל גליל העליון". לכל הגליל עוד לא הגענו.

בנקודה משמחת זאת, נסיים הפעם.

שבת שלום - אריק א'

התחזית למחר

מחזה מאת: אביב לוז

בימוי: מיכאל יוסף

תפאורה ותלבושות: ענת מסנר

תאורה: סיגל שלו-יבין

מוסיקה: אפי שושני

ביצוע תפאורה: "קצפת" - תערוכות

משתתפים: אילנה - אתי עמית, שמואל - שומי שירן, עידן - איציק לילך, אמיר - דותן מלאך, סמדר - רינת גליקו.

אבי - יעקב (פלשקה) פישפלד.

משך ההצגה: 90 דקות

המחזה יוצג באולם דדו ביום שישי 5.1.01 בשעה 21:30.

רונה והתנין

סיפור מאת: מיטל גלוק - גן רימון

רונה בת השמונה, הלכה לטיול ואיבדה את הדרך הביתה. בטיול היא פגשה את התנין החבר שלה. רונה שיפרה לתנין שהיא איבדה את הדרך הביתה. היא ביקשה ממנו לקחת אותה הביתה.

התנין אמר לרונה שתעלה על הגב שלו. רונה עלתה על הגב של התנין ושאלה: "אתה יודע איפה הבית שלי?" והתנין השיב: "כן".

לרונה היה קצת דוקר על הגב של התנין והיא אמרה לתנין: "קצת לא נוח לי על הגב שלך".

התנין אמר לרונה: "אם לא נעים לך, תרדי מהגב שלי ותלכי לידי".
התנין הלך לאט בקצב של רונה, כי הוא כיבד אותה.
הם הגיעו לבית של רונה ואמא ואבא אמרו: "יופי שחזרת עם התנין החבר שלך. לא ידענו איפה את. מאוד דאגנו לך ולא יכולנו להתקשר אליך כי אין לך טלפון."
אבא ואמא של רונה הודו לתנין והזמינו את התנין להתארח אצלם בבית וגם לישון. התנין אכל איתם ארוחת ערב: ביצה, ספגטי, אבוקדו וגם לבנה ושתה שוקו.
התנין ישן בלילה בחדר של רונה. אמא ואבא של רונה הוציאו את המזרון מתחת למיטה של רונה והתנין ישן על המזרון ליד המיטה של רונה.
בבוקר קמו רונה והתנין והלכו ביחד לבית הספר.
אמא ואבא הלכו לעבודה, אבא למפעל שוקולד ואמא לבית קפה.

סוף

סיפור לשבת

הסיפור הזה מתורגם מאנגלית, המקור הגיע אלינו באמצעות האינטרנט. מוסר ההשכל הוא באחריות הקורא בלבד: התחל עם כלוב ובו חמישה קופים. במרכז הכלוב תלה בננה על חוט ושים מדרגות מתחת לבננה. תוך זמן קצר, אחד הקופים יגש למדרגות ויתחיל לטפס לכיוון הבננה.
ברגע שהוא נוגע במדרגות, התז על כל שאר הקופים מים קרים. כעבור זמן קצר קוף נוסף ינסה לטפס ותגובתך תהיה אותה תגובה: כל הקופים האחרים חוטפים מקלחת של מים קרים. חזור על התגובה הזאת במשך כמה ימים. בשלב הבא סגור את ברז המים הקרים. אם אחד הקופים ינסה לטפס על המדרגות, כל שאר הקופים ינסו למנוע זאת ממנו גם כאשר אין מקלחת של מים קרים. עכשיו, הוצא אחד מהקופים מהכלוב והכנס במקומו קוף חדש. הקוף החדש רואה את הבננה והוא רוצה לטפס על המדרגות. לתדהמתו, כל הקופים האחרים מתקיפים אותו. לאחר נסיון נוסף והתקפה נוספת, הוא יודע שאם הוא ינסה שוב, הוא יפגע.
עתה, הוצא קוף נוסף מהקופים המקוריים מהכלוב והחלף אותו בקוף חדש. הקוף החדש ניגש למדרגות ומותקף. הקוף החדש הקודם, מצטרף להתקפה בהתלהבות רבה.
החלף את הקוף השלישי בקוף חדש. הקוף החדש מנסה להגיע למדרגות ואף הוא מותקף. לשניים מהקופים המתקיפים אין מושג מדוע אסור להם לגשת למדרגות, או מדוע הם לוקחים חלק בהתנפלות על הקוף החדש. אחרי שהוחלפו הקופים המקוריים מס' 4 ומס' 5, הוחלפו כל הקופים אשר זכו למקלחת המים הקרים. ולמרות זאת, אף קוף לא ינסה לעולם לגשת למדרגות.
מדוע?
"כי כך היה תמיד, וזוהי הדרך שבה תמיד נעשו כאן דברים".

תרגום: **תמר וולפין**

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

"Quotations are for people who aren't saying things worth quoting"
